

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou
noviny předplaceny,
je v pravém horním
rohu štítku!

J Time
Committed
À délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No.4.

(453.)

Vol. 20.

satellite 1-416

Thursday,
February 25,
2010

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Starý magnetofon, Lenka Filipová a královny krásy

Když jsem se po létech v exilu vrátil domů, našel jsem ve skříni starý magnetofon Sonet B4. Nandal jsem do něj kotouče a kupodivu, on ještě hrál. A tak jsem si mohl znovu poslechnout písničky z druhé poloviny šedesátých let. Pravda, kvalita nahrávek během těch let utrpěla, ale stále ty písničky měly duši. Kromě Beatles, Stones a Animals, zde byly i skladby, které nahráli francouzsky zpěváci Salvatore Adamo, Michel Polnareff a dnes již zapomenutý, o něco starší, francouzský Dylan Hugues Aufrey.

Na tuto generaci nějak nepřímo navazuje česká zpěvačka Lenka Filipová, a snad proto byl nevšedním zážitkem Valentýnský bál v Mississauze, kde v úvodu zpívala. A nejen to: hrála na kytaru, vlastně na několik kytar.

Její virtuosita na tento nástroj připomněla Štěpána Raka, kterého jsme měli možnost vidět v Torontu počátkem osmdesátých let. O tom, že se nebojí experimentovat svědčí skutečnost, že zpívá i v obtížné keltštině.

Škoda jen, že koncert byl relativně krátký, protože na programu bylo i představení finalistek o titul české a slovenské královny krásy. Mezi tím vystoupila kapela Muzika na rohu Jiřího Grosmana se zpěvačkami Lenkou Novákovou a Marií Fraňkovou. Večer konferovali Marka Rajná a Bohdan Turok.

Lenka Filipová však oslavila toho večera i své narozeniny, ke kterým dostala obrovský dort. Přesto zbyl i krátký čas na rozhovor. Zkrátka i během večera vše zvládala s profesionální jistotou.

Musím přiznat, že jsem Lenku viděl naposledy před 47 lety ve Vladivostocké ulici v Praze. Nebyl jsem totiž zdaleka nejlepším žákem její maminky, ale matně se pamatuji, že za ní jednou přišla do školy a také si pamatuji, že sestra mého spolužáka Františka Faltýnka si vzala jejího strýce. František Faltýnek se kamsi ztratil a nikdy se neobjeví ani na pravidelných setkáních 9 A a tak jsem chtěl vědět mimo jiné, jestli o něm něco neví. Nevěděla, zato když přišla řeč na strýce Vládu, tak se jí rozzářily oči, protože ji učil hrát na kytaru. Tu měli doma,

LENKA FILIPOVÁ

FINALISTKY SOUTĚŽE ČESKÁ A SLOVENSKÁ MISS KANADY

protože její maminka učila ve zmíněné škole, vedle stadionu Slavie, také hudební výchovu.

Kytara byla u nich doma a nikdo ji nemusel do ničeho nutit. Ke kytáře, na kterou hrála maminka i tatínek, se doma také hodně zpívalo. Jejím vzorem byla Marta Kubišová, s kterou se viděla již párkrát před revolucí a hlavně vzpomíná na setkání po revoluci ve studiu u Zdeňka Rytíře, jehož texty často zpívá. Přiznává, že na ni měl velký vliv folk; zná všechny písničky Joan Baezové a Boba Dylana. Díky jim a Beatles se začala učit anglicky, což byl její první jazyk, kterému se učila od třetí třídy, i když je známá spíše jako frankofonní zpěvačka, ale oba jazyky má moc ráda. Z Kanadanů miluje Leonarda Cohena a Joni Mitchell. Byla unešená z Cohena koncertu v Praze. Jejich písničky však nezpívá, protože jsou to básníci, kteří staví na textu a těžko kdo umí udělat podobný text v češtině. Snad jen Zdeněk Rytíř a ten, kdyby něco takového udělal, tak by to stálo za pokus.

Během krátkého rozhovoru jsem se zeptal, jestli je něco, co ji zde v Kanadě překvapilo.

„Byla jsem tu vloni na prázdninách, když se připravovalo tohle turné. Cítila jsem se zde jako doma. Je to přestupní stanice mezi Evropou a Amerikou. Připadá mi, že je tu klid. Před sedmatřiceti lety jsem byla v Kanadě s Brněnským rozhlasovým orchestrem lidových nástrojů, který vedl Bohouš Smékal se sólovými zpěváky Jožkou Černým a Jarmilou Šulákovou. V životě jsem měla několik šťastných okamžiků. Jedním z nich bylo, když jsem ve čtrnácti letech vyhrála celostátní soutěž všech hudebních škol se skladbou *Na dobrou noc*. V porotě seděl Zdeněk Bláha, který hrál na dudy a byl redaktorem plzeňského rozhlasu. Ten mě požádal, abych tuto skladbu natočila v

plzeňském rozhlasu. Jela jsem tam s maminkou v patnácti vlakem. Zaspívala jsem jí a zeptala jsem se, jestli si mohu zazpívat ve studiu. Měla jsem v repertoáru písničky Marty Kubišové, od Salvátora Adama *Inch'Allah*, krásný politický šlágr. Slyšela jsem poprvé přes mikrofon svůj hlas. Byla jsem tím fascinována. Nic se však nestalo. Dostala jsem pásku a jeli jsme zase vlakem domů.

Udělal jsem zkoušku na konzervatoř. Byla jsem ve druhém ročníku a najednou telefon a volal mi právě Bohouš Smékal, který byl uměleckým ředitelem BROLNu, že slyšel od Zdeňka Bláhy ty nahrávky a umluvil ředitele Tausingra, aby mne uvolnili na tři měsíce ze školy a jela jsem s nimi na turné z New Yorku po celé Americe a Kanadě. Bylo mi sedmnáct let a to jsem zde byla poprvé. A pak jsem se sem nedostala až před nedávnem.“

Adamovu písničku *Inch'Allah* si pamatuji velice dobře a tak jsem se zeptal, jestli ji ovlivnili i další zpěváci jako Hugues Aufray nebo Michel Polnareff...

„Hugues je můj miláček, my jsme se potkali, on žije v Americe, má krásné názory na život. Dělali jsme spolu dohromady představení v *Divadle šansonů* v Brně. Michel Polnareff má velice zvláštní a originální přístup ke zpívání. I ten se mi velmi líbil.“

Na konec našeho setkání jsme vyslovili oba přání, že bychom se rádi ještě jednou setkali. Tentokrát ale ne v Mississauze, ale přímo v Torontu.

A to bylo i moje přání, aby se příště takový podnik konal v Torontu; nerad totiž na takový bál či koncert jezdím autem. Pokud by bylo léto, tak bych jel třeba na kole i do Kitcheneru, ale v zimě, je nutné nasadit čtyři gumy a to má své nevýhody.

Aleš Březina

Semestrální studijní pobyty krajanů na českých vysokých školách v roce 2010/2011

Také v roce 2010 bude v rámci vládního krajského vzdělávacího programu poskytnuto 15 -30 stipendijních míst ke studijním pobytům v délce jednoho až dvou semestrů na českých veřejných vysokých školách. Stipendia jsou určena pro řádné i postgraduální studenty z řad krajanů žijících v zahraničí.

Stipendia jsou určena pro studenty z řad krajanů s přednostním zaměřením na následující obory: čeština pro cizince, učitelství českého jazyka a literatury, historie, etnologie, dějiny umění a teologie. Jedná se obecně o obory související s podporou udržení a rozvoje znalosti českého jazyka a literatury.

Zájemci o stipendia podávají vyplněnou přihlášku, životopis, lékařské potvrzení o způsobilosti ke studiu, podrobný studijní program a doporučení krajské organizace na zastupitelský úřad ČR následně:

- pro studium v zimním semestru školního roku 2010/2011 do 31. března 2010; rozhodnutí o přijetí či nepřijetí bude učiněno do 15.5.2010 - pro studium v letním semestru školního roku 2010/2011 do 31. srpna 2010; rozhodnutí o přijetí či nepřijetí bude učiněno do 15.10.2010

Přihláška a bližší informace jsou k dispozici ke stažení na stránkách Domu zahraničních služeb MŠMT www.dzs.cz

Studentům je po dobu studia vypláceno měsíční stipendium včetně příplatku na ubytování ve výši 9.000,- Kč pro studenta v bakalářském nebo magisterském cyklu a 9.500,- Kč pro postgraduální studium. Ubytování a stravování je poskytováno za úhradu ve školních zařízeních za stejných podmínek, jako mají studenti - občané ČR. V případě získání trvalého pobytu ztrácejí studenti nárok na stipendium. Zdravotní péče je po dobu studia poskytována v rozsahu a za stejných podmínek jako studentům a občanům ČR.

Výše finančního příspěvku na dopravu do ČR a zpět činí 1500,- Kč pro evropské a 4500,- Kč pro mimoevropské účastníky.

Přijetí na konkrétní vysokou školu, komunikaci s ní a organizační zajištění studia realizuje Dům zahraničních služeb.

V souladu se zákony týkajícími se pobytu cizinců je student povinen zařadit si za účelem studia pobytová víza. Vzhledem k tomu, že se toto studium uskutečňuje na základě vládní podpory krajanům, mohou stipendisté požádat o prominutí vizových poplatků.

V Nokturnech vystoupí Karolína Kubálková

KAROLÍNA KUBÁLKOVÁ

FOTO: M. GABÁNKOVÁ

Minulý květen oznámila Karolína (nám rodičům), že není schopna studovat úspěšně dva rozdílné hudební nástroje a tudíž volba nástroje, s kterým se rozloučí, padla na housle. Velice nás to trápilo, ale nakonec jsem sám přiznal, že v dnešní době technicky dokonalá virtuozita je absolutně nezbytná pro kariéru profesionálního muzikanta.

Karolína navíc projevila také zájem o studium na jedné ze dvou vyhlášených hudebních institucí - na Pražské konzervatoři nebo na HAMU (Hudební akademii múzických umění). Volba padla na HAMU, i když je to učiliště pro absolventy s ukončeným středoškolským vzděláním, což Karolína ještě nemá. Koncem ledna tohoto roku skutečně do Prahy odjela a úspěšně přijímací zkoušky do akademie absolvovala. Podmínkou však je, že musí během studií na HAMU do dvou let maturovat.

Na nadcházejícím recitálu se Karolína představí programem, který předvedla přijímací komisi HAMU a pro potěšení všech prošívala pořad výběrem z Dvořákových Slovanských tanců v skladatelově původní verzi pro čtyřruční klavír. A protože Karolína čtyři ruce nemá, a já už mám jen jednu, dovoluji si vám, s mnoha díky a s vděčností, představit moji vzácnou kolegyni a přítelku, klavíristku Prof. Karen Quinton, která se ochotně nabídla zasednout tam, kde jsem doufal, že zasednu já. Karen je skvělá klavíristka a muzikantka a je dlouholetou členkou klavírní fakulty Torontské královské konzervatoře.

Otec (nebo-li Antonín Kubálek)

Nokturna v městě

Karolína Kubálek

spolu s profesorkou Karen Quinton
vystoupí v neděli 14. března 2010

v kostele sv. Václava

496 Gladstone Ave. Toronto

Program

Antonín Dvořák (1841-1904): Slovanské tance op. 46
2 e-moll, #1 d-dur

J. S. Bach (1685-1750): Z temperovaného klavíru
Preludium a fuga, kniha II.

Ludwig van Beethoven (1770-1827): Variace c-moll WoO 80

Frederic Chopin (1810-1848): Etýdy
Etýda as-dur, op. 25 # 1, Etýda ges-dur, op. 25 # 7

Přestávka

Frederic Chopin: Balada f-dur op. 38 # 2

Bohuslav Martinů (1890-1959): Z deseti preludií
Tanec - Grave - Etýda

Antonín Dvořák: Slovanské tance

10 e-moll, op. 72, #8 g-moll op. 46

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví

Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské veľvyslanectví

Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český konzulát v Montrealu

Czech Consulate in Montreal
1305 Ouest Avenue des Pines
Montreal, QC H3G 1B2
Tel.: (514) 849-4495
Fax: (514) 849-4117
E-mail: montreal@embassy.mzv.cz

Český konzulát v Torontu

Czech Consulate in Toronto
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.:

pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek

611-71st. Avenue SE.,
Calgary, AB T2H 0S7
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077.
E-mail: jelinek@terramanagement.com.

Winnipeg, MB

Honorary Consul: Wiliam Randa

310-115 Bannatyne Ave.,
Winnipeg, MB, R3B 0R3
Tel.: (204) 942-0981, fax +1 (204) 947-9626
E-mail: winnipeg@honorary.mzv.cz.

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:

208 Scenic Glen Place N.W.,
Calgary, AB T3L 1K3.
Tel. and Fax: (403) 239-3543,
Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982
luzanzotto@shaw.ca
Mr. Ludovít Zanzotto, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC

22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:

18 King Street West, Suite 1203
Toronto, ON M5C 1C4
tel: 416/862-1270 fax: 416/363-3528
michaelm@ontarioclub.com
Michael Martinec, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:

247 Abbott St., 3rd Floor
Vancouver, BC V5Z 1E4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
e-mail: stan.lisiak@gmail.com
Hours: Tuesday 14:00-16:00,
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Lišiak, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Winnipeg, MB:

B-1106 Henderson Hwy.,
Winnipeg, MB R2G 1L1
Tel/Fax: (204) 947 1728
jkraft@shaw.ca
Mr. Jozef Kiška, Honorary Consul
Jurisdiction: Manitoba

Česká centrála cestovního ruchu

zajišťuje propagaci a marketing České republiky jako atraktivní turistické destinace na kanadském trhu.

Pro více informací kontaktujte CzechTourism Kanada:

2 Bloor Street West Suite 1500

Toronto, Ontario M4W 3E2

Tel.: 416/363-9928

Fax: 416/972-6991

E-mail: info-ca@czechtourism.com

www.CzechTourism.com

Dr. Petr
Munk
Chiropraktik
1552 Bloor St. W.

Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

Michael Eisner,
RMT, CDT
and
Practitioners of
Mind & Body

Lakeshore Village Integrated Medicine

Integrated Medicine Clinic

Provide the Following
Medical Services:

Massage Therapy, Manual Lymphatic
Drainage (CDT), Hot Stone Massage

Naturopatie, hypnotherapie, joga,
qigong, aromaterapie, chiropraxe,
akupunktura, reflexologie,
psychoterapie, zdravá tělesná váha,
postraumatický stres a
programy pro děti s ADD, ADHD,
etc.

Některé soukromé pojišťovny kryjí
vybrané léčby!

2921 Lakeshore Blvd West,
Etobicoke – at Islington Ave.
Tel. 416/823-1165, e-mail
rmt-yyz@integratedmedicine.ca
www.integratedmedicine.ca

Translations

**EVA
MESTICOVÁ**

Překlady, tlumočení

Autorizovaná překladatelka

**E-mail:
emestic@hotmail.com
416/922-8786**

**ČESKO-SEVEROAMERICKÁ
OBCHODNÍ A KULTURNÍ
KOMORA INC.**

CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE AND
CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2
Tel./Fax: (416) 929-3432
E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

Panochovo kvarteto u svatého Václava

Na posledních Nokturnech byli výteční Panochovcí. Je to neuvěřitelné, ale jsou stále lepší. Byla to odměna, něco jako zlatá medaile, že nás Panochovcí po dvou koncertech v New Yorku opět poctili svou návštěvou v Torontu. Na Nokturnech během posledních šesti let vystoupili již potřetí. A jejich výkon je vždy neuvěřitelný. Cokoliv hrají, je vždy hráno s pocitem úžasné muzikálnosti, s něhou a osobitým stylem.

Dnes je Panochovo kvarteto jedno z nejlepších na světě. Jiří Panocha - první housle, Pavel Zejfart - druhé housle, Mirek Sehnoutka - viola a Jaroslav Kulhan - violoncello, ukázali opět, jak se má vrcholná hudba interpretovat: bez teatrálních rušivých pohybů, klidně, soustředěně s vnitřním přesvědčením a muzikálností. Výsledkem je úžasný zvuk, který se přenáší na city posluchačů a vzniká opojení z krásy interpretovaných skladeb v akusticky vynikajícím kostele sv. Václava. A to se týká jak Mozartova kvartetu v d-dur, kterým koncert začal, tak moderní skladbou Bohuslava Martinů (kvartet číslo 7) a po přestávce kvartet opus 105 našeho oblíbeného Antonína Dvořáka. Úžasný muzikální projev kvarteta měl za výsledek neutuchající potlesk nadšených posluchačů, kteří si vynutili přidavek opět od Antonína Dvořáka. Po koncertě jsme se zeptali Jiřího Panochy na dojmy z koncertu.

JP: My jsme zde již zažili několik koncertů, je zde velice příjemné prostředí, sympatické publikum, a jsme šťastní, když si zde můžeme zahrát. Měli jsme dva koncerty v New Yorku. Naposledy jsme byli v Torontu před rokem a půl. Bylo to velice podobné a bylo to také velice příjemné.

ABE: Hráli jste Mozarta, Martinů a Dvořáka, koho z nich máte nejraději?

JP: To je pro mne těžká otázka. Skutečností je, že hrajeme většinou českou muziku, která je od nás požadována v zahraničí, ale milujeme zrovna tak vídeňské klasiky Haydna, Mozarta, Beethovena. Nevyhýbáme se ani Bartókovi a Šostakovičovi. Ten repertoár za těch 41 let, co hrajeme spolu je docela značný. Máme na tři sta skladeb různého druhu, ale česká hudba je v něm nejpevněji zakořeněna.

ABE: Jak se takový repertoár vyvíjel?

JP: Když jsme začínali, tak jsme si vybírali skladby, které byly na určitých soutěžích povinné. Podle toho se volil repertoár. Když jsme přestali jezdit na soutěže, tak jsme si mohli vybírat sami, i když velice často byly z ciziny vyslovovány požadavky na určité skladby. Tím vznikla směs skladeb, které jsme si vybrali a které byly na nás požadovány. Ze začátku jsme se snažili věnovat českému repertoáru. Hodně jsme toho natočili pro Supraphon: kompletní dílo Dvořákovy, dále jsme natočili všech sedm kvartetů Bohuslava Martinů, oba Smetanovy kvartety, oba Janáčkovy, Fibicha... Výjimkou je stará česká hudba, kde se najde mnoho skladeb, které bychom ještě mohli natočit, ale asi k tomu již nedojde.

ABE: Jak vypadá nacvičování jedné skladby?

JP: Nejprve si každý z nás projde part sám, protože nemá cenu hrát na poprvé z listu. Pak se sejdeme na zkoušku, při které udělám některé smyky a kolegové se přizpůsobí nebo já jim. Vždycky se hledají zvukové efekty, barva zvuku, volí se smyky, prstoklady. To je prvotní práce, kdy každý

řekne svůj názor a potom to na zkouškách tříbíme a postupem času se to vyvine. Nikdy nejdeme hrát nebo dokonce něco natáčet po týdnu. Vždycky se snažíme poctivě připravovat na nové skladby a důkladně je připravovat. Mnohdy jsme něco nacvičovali měsíc, dva měsíce, pak jsme to odložili a znovu se k tomu vrátili. Není ideální hrát krátkodobě připravenou věc. To není, co by člověk chtěl.

ABE: Používáte audiozáznamu, když něco nacvičujete nebo vám stačí, když se slyšíte při zkoušce?

JP: Samozřejmě, že si i věci natáčíme, ale většinou vycházíme ze zkoušek. Protože za tu dobu máme určité zkušenosti a víme, jak se zachovat a jak použít své schopnosti a vyjadřovací prostředky.

ABE: Antonín Kubálek interpretoval velice často premiérové skladby Milana Kymličky, hrajete i vy nějaké současné autory? Nechtěli byste někdy předvést v Torontu někoho v premiéře?

JP: My nejsme zaměřeni na jednoho autora, ale měli jsme rádi Vladimíra Sommera (1921-1999) a jeho dva smyčcové kvartety, velice rozdílného charakteru. Jeden je neoklasistický a druhý moderní, velice komplikovaná hudba. Oba jsou nádherné. To je asi dluh, který zde máme.

ABE: Pokusili jste se někdy experimentovat dohromady s džezovým orchestrem?

JP: Ne, to jsme bohužel nezkoušeli, i když si toho vážím a obdivuji to. Nejsme však ve složení, že bychom všichni čtyři k tomu inklinovali, takže se zaměřujeme na to, co děláme.

ABE: Když jste svým způsobem takhle rozdílní, jak to že jste vydrželi přes čtyřicet let spolu a nejdete si na nervy?

JP: Samozřejmě někdy to má určité meze. Myslím, že víme jeden o druhém a když někdo nemá zrovna náladu, tak ho nějak nedráždíme a raději se stáhneme a řešíme věci jednotlivě a nikoliv souhrnným konfliktem.

ABE: Máte nějaké společné zájmy, když jste třeba na cestách?

JP: Někdy koncerty, ale jinak má každý svou rodinu. V prvních letech jsme jezdili spolu i na dovolenou, ale to bylo i z důvodu nacvičování repertoáru. Teď je každý šťastný, když může dovolenou strávit se svojí rodinou. Toho času, co jsme strávili spolu je hodně.

Byl to úžasný večer. Příští *Nokturno* prezentuje mladou nadějnou pianistku, dceru virtuóza Antonína Kubálka Karolínu Kubálkovou, která předvede skladby Frederika Chopina, Bohuslava Martinů, Sergeje Rachmaninova a další. Nenechte si ujít jedinečnou příležitost slyšet a poznat dalšího člena Kubálkovy hudební rodiny, příští světovou pianistku.

Miloš Krajný
Aleš Březina

www.nocturnesinthecity.com
905/232-3092

Pavel Charousek, MFA
CHARO works...
MUSEUM OF THE CITY OF KRNOV, 2010
Vernissage 3

Pavel Charousek, (MFA) being congratulated by
PhDr. Eva Kolarova, Curator at Castle Gallery, Radun

Here to support you

If you've recently lost your job, or are afraid you might, Canada's Economic Action Plan can help.

- Five extra weeks of Employment Insurance (EI) regular benefits
- Increasing the duration of EI benefits in regions of high unemployment
- Faster EI claims processing
- Extended benefits and skills training for workers who have paid into government programs for all those years and now need assistance

Call or visit to learn more.

actionplan.gc.ca

1 800 O-Canada

L'aide dont vous avez besoin

Si vous avez récemment perdu votre emploi ou craignez de le perdre, le Plan d'action économique du Canada peut vous aider.

- Jusqu'à cinq semaines de prestations d'assurance-emploi régulières supplémentaires
- Prolongation de la période de prestations d'assurance-emploi dans les régions les plus touchées
- Traitement accéléré des demandes de prestations d'assurance-emploi
- Prestations additionnelles et formation professionnelle pour les travailleuses et travailleurs qui ont participé pendant des années aux programmes du gouvernement et ont aujourd'hui besoin d'aide

Appelez ou visitez le site Web pour en savoir plus.

plandaction.gc.ca

1 800 O-Canada

♦ CANADA'S ECONOMIC
ACTION PLAN

PLAN D'ACTION
ÉCONOMIQUE DU CANADA ♦

Canada

Financial

Kursovní lístek

100 Kč	5,53 CDN \$
1 CDN \$	18,08 Kč
1 EUR	1,44 CDN \$
1 CND \$	0,70 EURO
1 US \$	1,05 CDN \$
1 CND \$	0,96 US \$

Universal Currency Converter - 16. 2. 2010

1 CDN \$	18,22 Kč
1 EURO	26,11 Kč
1 US \$	19,11 Kč

ČNB - 16. 2. 2010

S levicí u kormidla v Čechách nebude dost jídla. Můj dědeček dával únoru přívlastek zlodějský měsíc; měl k tomu řadu důvodů, protože kyselé zelí v bečce už nebylo tak chutné, uzené maso ve špajzu osychalo, a nenáviděl komunisty. Jak dědeček stárnul, říkal, že když starý člověk přežije únor, dožije se vánoc. Nejvíce únoru zazlíval vítězství zlodějů v únoru 48. Byl jsem dítě předškolní, dědeček stál u okna, díval se na milicionáře z koksovny zvané 'Vítězný únor' v Ostravě, jak se řadili do manifestace a spílal jim, že hledají, co by ještě rozkradli. Nazýval milicionáře zlodějské kurvy, a babička ho kárala, aby se přede mnou hamoval.

Zlodějský měsíc

Dědeček vzdoroval, zvedl mne na parapet okna, ukázal prstem na milicionáře a řekl mi: „To sou ty rudé kurvy, Rostičku, co nás okrádají... A pamatuj si to...“

Dědečkovi rudí komisaři znárodnili hostinec na rohu ulic Hlučínské a Palackého v Ostravě Přívoze, dědeček jim, vesměs sousedům, řekl, že jsou rudí zloději a dostal rozsudek rok v lágru nucených prací. Po návratu z lágru, šel dědeček kopat uhlí; měl tehdy 60 let.

Vyprávěl jsem Zdeňkovi tuto vzpomínku na únor v kavárně Books&Beans. Zdeňek přitakal a řekl: „Gottwaldovi komunisti zorganizovali státní loupež zvanou znárodnění a zlodějnou tým uzakonili jako socialistický životní styl. Násilná kolektivizace rolníků byl další zločin státního okrádání sedláků.“

Pár desítek let socialistického a společného vlastnictví se zahustilo do věty *Kdo nekrade - okrádá rodinu*, a kradli skoro všichni, aby nezůstali pozadu. Zdeňek se odmíchl, napil kafe a já se chopil slova: „Když jsme v březnu 1981 přiletěli do Sudbury a já začal pracovat v rudném dole Falconbridge, byl jsem v absolutním úžasu a obdivu, jak hezky se žije a pracuje mezi poctivými lidmi. Zdeňek má rád, když chválíme Sudbury, a pobídl mne, abych uvedl příklady poctivosti. Snadno, řekl jsem potěšený zájmem o téma poctivosti: Hned první týden jsem si všiml hodinek a prstenu odloženého na umyvadle v koupelnách; a řekl jsem si, že ve sprchách ostravské šachty by takto odložené hodinky a prsten, když chlap šel do sprchy, nezůstaly ani minutu.“

„A dál,“ pobídl mne Zdeňek.

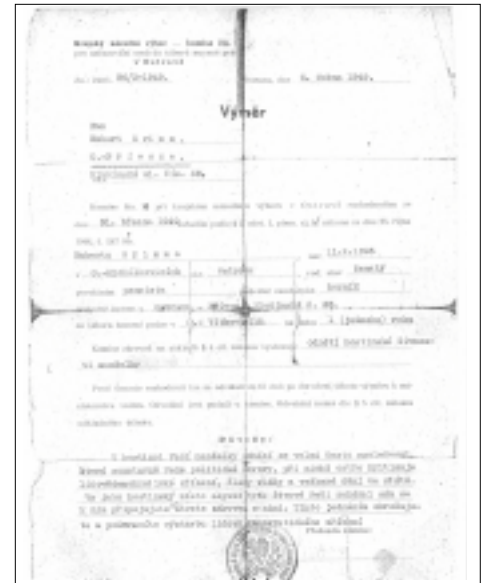
„Nikdo nezamykal auto; brzy jsem taky přestal zamykat auto. Řidiči nechávali klíče ve spínací skřínce a tak jsem hned uvykl nechávat klíče ve spínací skřínce. Tento počinek, a brzo návyk jsem považoval za symbol zdejší poctivosti a mezilidské důvěry. Zdeňek se usmíval, protože to všecko zná na vlastní kůži, a chtěl do třetice příklad poctivosti. Nemusil jsem ani vzpomínat, protože tuto historku o obecné poctivosti rád a často vyprávím: „Měli jsme první barák na předměstí Sudbury v hornické osadě Chelmsford; tam jsme spokojeně žili pět let, až jsme se rozhodli jít do města, tedy prodal barák v Chelmsfordu a koupit dům v centru Sudbury. To byla snadná operace, ale v den předání chelmsfordského baráku novému majiteli jsme zjistili, že nemáme klíče od baráku. Prostě jsme klíče ztratili, protože jsme klíče pět let nepotřebovali a barák nikdy nezamykali. Musel jsem nakvap volat zámečníka, aby nainstaloval zámky a nový majitel dostal barák i klíče.“

Zdeňek se smál na plnou hubu, protože si to dovedl představit a taky to uměl ocenit, a řekl: „Krádež je asi nejhynusnější zločin mezi lidmi a od nepaměti byl tvrdě trestán...“

„Ano,“ špitnul jsem, za krádež se usekávala ruka...“

„Ludvík Vaculík neustále navrhuje tělesné tresty zlodějům,“ přerušil mne Zdeňek, „a já jsem pro!“

Vrátil jsem debatu k únorovému svátku zlodějů a optal jsem se Zdeňka: „Kolik lidí bude slavit výročí zlodějského února v Česku?“ „Jenom ti, kteří více nakradli než kolik jim bylo

ukradeno v tom zlodějském systému,“ řekl Zdeňek.

„Prezident Klaus vyhlásil volby do Parlamentu na konec května,“ řekl jsem, a kolik si myslíš lidí bude volit levicové zloděje?“

„To nevím,“ zaváhal Zdeňek, „ale po volbách uvidím, kolik je v Čechách zlodějů - protože jenom zloději budou zase volit zloděje.“ Tohle shrnutí předvolební situace ve vlasti se mi velice zamlouvalo a řekl jsem nahlas: „Doteď jsem myslel, že Paroubka a socialisty a komunisty budou volit jenom debilové; teď jsi mi objasnil, že socialisty a komunisty budou volit debilové a zloději dohromady. Zdeňek chytrácky zamumlal, že „debil neví, že je debil, a proto je debil,“ takže jsme nic nevyřešili a rozešli jsme se.“

Cestou domů na mne svítilo sluníčko, po nejteplejším lednu máme velice teplý únor a já nevěřím, že v mé vlasti je dost zlodějů a debilů, aby si zvolili zlodějské levíčáky do parlamentu. Doma jsem to vyprávěl Evě, a ona řekla, že jsme rozumbradové a nalila mi talíř zelné polévky.

Ross Firla - Sudbury

(Pozn. redakce: Tento článek neodráží postoj vydavatele Satellitu. Jak jsme se mohli přesvědčit v minulých měsících nepoctivost a korupce se vyskytuje ve všech velkých vládnoucích stranách v ČR a Satellite ji kritizuje ať je nalevo nebo napravo. Aleš Březina)

Sutton

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Pro prodej:

analýza trhu, obchodního trendu, místa, příprava domu pro prodej.

Pro kupce:

denní zasílání nabídky e-mailem, osobní prohlídka nemovitostí, finanční asistence.

Jsem tu pro vás!

Sutton Group-Bayview Realty Inc. Brokerage

416 483-8000 - direct 416 443-9268

www.brankovsky.com * e-mail: rosti@brankovsky.com

PRAGUE
FINE FOOD EMPORIUM
416.504.5787
638 QUEEN ST. WEST
WWW.THEPRAGUE.CA
CATERING@THEPRAGUE.CA

Pilsner Urquell

S prodejem a nákupem domů
vám poradí
Luba Henderson

Tel.:416/698-2090

Gallery Hours
Monday - Wednesday
10 am - 9 pm
Thursday to Sunday
10 am - 4 pm
*except for opening receptions

In the Cedar Ridge Gallery

Erik Bennink mixed media on canvas

Josef Kurcky acrylic on canvas

Opening Reception: Sunday, February 28th, 2010 1 pm - 4 pm

February 28th - March 12th

Produced with the support of the City of Toronto through the Toronto Arts Council, The City of Toronto Economic Development, Culture and Tourism Department, Cedar Ridge Creative Centre, Cedar Ridge Studio Gallery, and the ART GARD of Scarborough

205 Confederation Drive, Scarborough, Ontario M1S 1S2 (416) 395-4000 info@cedarridgegallery.com

Contemporary Art Exhibits

Cedar Ridge Creative Centre is a delightful mansion built in 1912 that is surrounded by beautiful gardens and a park. The Centre is owned and programmed by the City of Toronto. The main floor area is gallery space and the remaining areas are dedicated to studio space for instruction in Fine Art, Folk Art, Pottery, Fibre Arts and Woodworking.

Cedar Ridge Studio Gallery established the Centre in 1993 and is a registered charitable organization. The gallery is programmed by the Studio Gallery in partnership with the Creative Centre. Our mandate is to support the arts in the community and the Creative Centre. As a volunteer organization all monies raised are in support of the Creative Centre and the arts community.

Zapíjačka

Minulú sobotu sa v hale katolíckeho kostola sv. Cyrila a Metoda v Mississauga konal benefičný večer na podporu slovenskej televízie. Aj tento rok išlo o úspešné podujatie, ktoré navštívilo vyše 200 ľudí. Výťažok z benefičného večera spolu so sponzorskými darmi sa vyšplhal približne na 8000 dolárov. Všetkým vám, ktorí ste kúpou vstupenky podporili náš televízny program, srdečne ďakujeme.

KATARÍNA HOMOLOVÁ A JÁN KOSIBA PRI BENEFIČNOM VEČERU

FOTO: L. SOUDEK

2. benefičný večer pripravila naša televízia v spolupráci s firmou JK Productions, ktorú zastupuje Ján Kosiba. Hlavným sponzorom večera bola farnosť sv. Cyrila a Metoda v Mississauga, ktorá poskytla halu a kuchyňu. Večer sa začal o 18-tej hodine koktejlami, krátko po 19-tej nasledovalo privítanie hostí. Medzi čestnými hosťami večera nechýbal honorárny konzul SR v Ontáriu Michael Martinček s manželkou, zborová predsedníčka Anne Mitro s manželom, kaplán domácej farnosti Eugen Rybanský a evanjelický farár Ladislav Kozák s manželkou. Medzi slovenskými organizáciami a spolkami mala najväčšie zastúpenie Slov.-kan. spoločnosť Milana Rastislava Štefánika, ktorá zakúpila 3 stoly, ďalej Klub dolnozemskej Slovákov Vojvodina, Slovensko-kanadský kultúrny spolok, členovia 23. Zboru KSL vo Wellande, 34. Zboru v Kitcheneri, TANEČNÍCI Z Východnej Slovak Dancers a ďalšie. Zo slovenských sponzorov televízie sa zúčastnili zástupcovia CK Nitra Travel, realitná agentka Luba Henderson a majiteľ firmy Blue Water Mechanical Services Marián Masár. Z českej podnikateľskej komunity nás prišli podporiť Zdenka Forst z firmy Akuna a Jerry Formánek z firmy Trans-Com Transport. Poďakovanie patrí všetkým ostatným hosťom, divákovi a priateľom TV Slovenský svet, ktorí svojou účasťou podporili slovenské televízne vysielanie v Ontáriu. Po privítaní hostí nasledovala modlitba a po nej večera, o ktorú sa postaral Tom Kral z Prague Fine Food Emporium. Hostia si mohli pochutiť na rezňoch so zemiakovým šalátom a hovädzom mäse na šampiňónoch s ryžou. Nechýbal ani výborný zákusok od Petra Repku, ktorý na tento večer venoval aj fantastické orechovníky a makovníky.

Celý večer by nebol možný bez pomoci dobrovoľníkov. Už tradične pomáhala Gitka Galatova z Wellandu, ktorá sa postarala o výzdobu stolov a navarila vynikajúcu kapustnicu. Za pomoc vďačíme aj Láďovi Soudkovi a dobrovoľníkom zo Slovenskej mladej scény. Tí pomáhali s obsluhou hostí a upratovaním haly. O bar sa po celý čas staral Dušan Dorich.

Poďakovanie patrí aj mojej rodine a priateľom, ktorí pomáhali pri príprave večera aj počas podujatia. Kultúrny program zostavil Ján Kosiba. Účinkovali v ňom speváčky Nicolette a Marka Rajna, potom skupina Reflex pod vedením Janka Fuseka. Nasledovala skupina Ulica s vedúcim Romanom Segešom a nakoniec zahrála skupina Zolo Lebo Band. Hostia sa výborne zabávali a tanečný parket bol neustále plný. Všetkým hudobníkom patrí veľká vďaka.

Zástupcovia krajanských spolkov a organizácií, ale aj jednotlivci odovzdali po večeri producentke TV Slovenský svet šeky na podporu programu. Najviac, až 2000 dolárov daroval pán Branislav Galat z Wellandu, Slovenská kanadská spoločnosť MRŠ darovala 1000 dolárov, ženský krúžok Maria a Marta pri ev. cirkev. zbere sv. Pavla v Toronte 500 dolárov, spoločnosť Canada.sk entertainment 500 dolárov, Slov.-kanadský kultúrny spolok 200 dolárov, poslanec provincijného parlamentu Peter Kormos 100 dolárov, manželka Biesovci 100 dolárov a Pavel Boudis rovnako 100 dolárov. Ďakujeme aj za niekoľko 50-dolárových šekov, ktoré sme dostali od našich divákov a priaznivcov. Našli sa aj takí, ktorí nemohli prísť na benefičný večer, napriek tomu si však zakúpili vstupenky na podujatie. Medzi nimi bol napríklad pan Marián Michalik alebo manželka Meryovci, ktorým veľmi pekne ďakujeme. Plagáty a lístky urobila a vytlačila spoločnosť Canada.sk entertainment.

Gitka Galatova predávala v priebehu večera lístky do tomboly, v ktorej boli aj tento rok atraktívne ceny - od hudobných CD-čiek a DVD-čiek, ktoré venoval Ján Kosiba, cez víno, ktoré venovali manželka Galatovci, šalát z tresky od torontskej pobočky spoločnosti Ryba, darčekové koše od Akuny, Prague Fine Food Emporium a distribútora piva Urpin, české sklo, ktoré venovala Dagmar Benediková, vstupenky na Jersey Boys od Nitra Travel, vstupenky na koncert torontskej filharmónie a na Nocturná, ktoré daroval dr. Miloš Krajný až po hlavnú cenu večera, obraz známej už nežijúcej slovenskej výtvarníčky v Kanade Marty Brestovanskej. Dielo s inuitským motívom, ktorého orginal vlastní bývalý kanadský premiér Jean Chretien, venoval do tomboly výtvarníčkin manžel.

O polnoci prišla na rad vynikajúca kapustnica Gitky Galatovej. No a potom sa spievalo a tancovalo až do neskorých nočných hodín. 2. Benefičný večer na podporu slovenského televízneho vysielania v Ontáriu sa teda vydaril nad očakávania. Výťažok z neho pomôže televízii na niekoľko týždňov ďalšieho fungovania.

Veríme, že aj tí z vás, ktorí nemohli prísť a záleží vám na pokračovaní slovenského televízneho programu, podporíte nás tým, že pošlete šek pre Slovenský svet na adresu 510 C Front Street West, Toronto, Ontario M5V 1B8, alebo sa stanete stálymi sponzormi nášho programu. Ak ste úspešným podnikateľom a môžete si dovoliť sponzorovať televíziu, ozvite sa nám na číslo 647 233 3105.

Ďakujeme.

Katarína Homolová

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954

Licensed under L.L.B.O.

Evropská a kanadská kuchyně

Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!

V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!

Dvacet točených domácích i dovezených piv

Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!

Na vaši návštěvu

na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu

se těší

Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

**TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR
V ZÁPADNÍM TORONTU!**

Česká a slovenská televize na internetu!

nova prima JOJ 1 2 1 2

Nyní OnlineTV1 v novém!

nový Web, více stanic! větší archiv!

www.onlinetv1.com

Your Connection To Home

onlineTV1.com

www.onlinetv1.com

Maďarský filmový týden - drogy, exkluzivní prostitutky, snuff film - maďarský film zápasí o místo na slunci

Maďarům bychom mohli závidět. Maďarský film je spolu s polským filmem nejlépe viditelný v krajině postkomunistických zemí. Můžeme se dohadovat, jestli je to tím, že maďarský Miloš Forman, tedy oscarový režisér István Szabó, žije v Maďarsku a věnuje se jeho propagaci v zahraničí. Je to možná díky osmdesáti významným i méně významnými festivalovým cenám pro maďarské filmy za rok 2009. Nebo je to přijatým filmovým zákonem, který umožňuje plnit hlavní podpůrný fond - Veřejnou nadaci pro film, penězi z různých zdrojů (u nás by tomu finanční experti řekli dvojí zdanění, což je u nás hlavní argument proti přijetí filmového zákona)? Tři hlavní maďarské fondy pro podporu filmu operují dohromady úctyhodnou částkou kolem 35 mil. Euro na rok. Ročně jde do premiéry zatím stabilně kolem 25 celovečerních filmů, situace tu není tak drastická jako třeba v Německu nebo ve Švýcarsku, kde hotový film je mrtvě narozené dítě - často vůbec nenajde distributora. Maďarské filmy měly v roce 2009 hezkých 12 procent podílu na trhu. Druhý nejlépeší maďarský film roku 2009, muzikál *Made in Hungaria*, ne nepodobný Hřebejkovým *Šakalím letům*, skončil na druhém místě žebříčku s 225 000 diváky (běžel na MFF Karlovy Vary 2009) a nejlépeší film loňska je komicko-eroticko-mafiánský thriller o zadlužených maďarských mladících v Americe, kteří se rozhodnou natočit kvůli dluhům porno. Film se jmenuje *A Kind of America 2* a skončil v roce 2009 s rekordem 450 000 diváků.

Maďarský filmový týden (2.-8.2.2010) uvedl 16 celovečerních filmů plus 10 celovečerních filmů, které filmoví producenti natočili pouze pro televizi. Z těch šestnácti je nejméně pět takových, že stojí za velký kus řeči. Jsou to filmy natočené jiným než televizním jazykem, hodně obrazové nebo hodně odvážné. Maďarsko-švýcarsko-rakouský horor *The Kamera Murderer* (Vrah s kamerou, režie Róbert Pejó) se odehrává v milionářské vile u Nezdierského jezera, v místech, kde dřív probíhala ostře strážná hranice mezi Maďarskem a Rakouskem. Dnes je tam natur pur, kus země obývaný neustále kuňkajícími žábami, které je filmu slyšet víc než filmovou hudbu. A lány vysokého, nekonečného rákosí, jedinečná kulisa filmového tajemna. V obydlí se sejdou dva páry úspěšných mladých lidí, jeden z Budapešti a druhý z Vídně. A zatímco tihle čtyři pijí tokaj a hrají karty, v okolí se ztratí tři děti. Jak se ukáže, děti se staly obětí amatérského snuff filmu natáčeného pro internet, tedy snímku, v němž v průběhu děje někdo reálně zemře. Jestli děti zemřely pádem z bývalé strážní věže na státní hranici, kam je vrah donutil vystoupit nebo jinak, zůstává nejasné. Okolí češe policie, lítají vrtulníky a dva páry v milionářské vile jsou stále víc nervózní.

Do světa manipulací

Vedle hororu další žánrový film - thriller *Daeathwaltz* (Valčík smrti) v režii Kristiána Károlyho - otec, vysloužilý policista s rakovinou plic se přichází omluvit své dceři v den jejich třicátých narozenin. Ta bydlí v bytě, kde je neuvěřitelný nepořádek, žena je ve vysokém stupni těhotenství a těžce závislá na drogách. Černé barvy tohoto těžko konzumovatelného filmu si přišlo publikum rozptýlit na film *Team Building* v režii talentované Almási Réky. Někde v hotelu mimo město probíhá školení nějaké velké firmy. V rámci posilování kolektivu chodí účastníci kolem dokola a drží mezi sebou míče, nevšední zážitek pak hodnotí, načež britský školitel hodnotí je. Lektor hovoří o tom, že „musíme být otevření“, „pomáhat si“ a „podívat se do zrcadla, abychom se změnili“ a neustále opakuje, jak se od vnitřní motivace přechází ke spontánně kreativní komunikaci a jak každý musí znát svou cílovou skupinu. Nikdo tomuhle vymýváním mozků pomocí pouček moc nerozumí, ale všichni dělají, že jo. Nakonec přijde hlavní poučka: „Všichni jsme jen produkt. Vždycky záleží na packagingu.“ Nikdo lektora nepošle k šípku, ostatně naslouchání lektorům Večerní

univerzity marxismu-leninismu i lektorům moderní komunikace (o něco chytřejším) máme nějak v krvi už řadu let. Jeden z nejagilnějších členů skupiny je starý učitel, který se snaží zavděčit co může a usilovně tmelí kolektiv. Když se jeden z mladých účastníků teambuildingu vzbouří a říká, že je to jen pokročilý způsob, jak se přizpůsobit a lézt do zadku nadřazeným, lektor ho dostane na chytáku s čísly a odstraní ho z kolektivu jako veš. „Ani dítě nezplodíš sám!“ volá za ním vítězně a ostatní houfně přisvědčují. Ve světě teambuildingu se rodí týmy a rozpadají osobnosti.

Maďaři žijí manipulacemi dnešního světa. *Czukur Show* (Tamás Dömötör) je výtečně nasnímaná *talk show* se zvanými hosty - manžel, manželka, milenka, sestra a muž, který jim půjčuje byt. V *talk show* se probírá, jak muž žije se dvěma ženami a nestará se o

nemocnou matku, vychází na povrch těhotenství a pere se nejšpinavější prádlo. „My jen urychlujeme to, co by se stejně jinak stalo,“ říká moderátor Milán Czukur. Pozvaní švédští hosté jsou z této „hranice bourající show“ konsternováni, načež dávají šéfovi studia velkou zakázku. Moderátor i lektor teambuildingu jakoby říkali: před naším světem není úniku, my jsme vítězové a dokud budou média ovládaná penězi a počtem diváků a reklamou, do té doby to bude takhle. (Zvláště zajímavé pro lidi, co zažili socialismus s jeho kontrolou lidí a médií pomocí ideologie a vědí, že tohle bylo ještě horší).

Dva póly Evropy

Vítězný film Maďarského filmového týdne - *Bibliothèque Pascal* (Pascalova knihovna, režie Szabolcs Hajdu) líčí příběh rumunské Maďarky Mony. Ta odejde od své třileté dcery a od svého otce se nechá prodat do liverpoolského klubu umělců, homosexuálů a další smetánky, vyhledávající exkluzivní vzněty. V jednom z pokojů tu vystupuje jako Johanka z Arku. Aby přežila, šéf klubu jí píchá drogy, občas jí někdo nafackuje, občas si ji někdo koupí na erotické radovánky. Pokoje jsou vybaveny dekadentními a rafinovanými uměleckými předměty jako svíčky, kříže a panenky. V prezentu film líčí, jak Mona, která je už zpátky v Rumunsku, se snaží dostat svou dceru zpátky - ta byla mezitím dána do ústavu na převýchovu. Režisér Szabolcs Hajdu říká o tomhle zvláštním maďarsko-rumunském světě: „Story Mony jsem napsal před pěti lety. Žil jsem tehdy v Rumunsku. Každý den jsem byl konsternován světem Balkánu, kde koně Cikánů mrzli v minus třiceti stupních, kde ortodoxní kněz řídil černou audinu a žehnal husám, vejcím a paklíkům peněz. Je to svět, ve kterém policie může být uplácena krabičkou pudinků, kde si vykladači osudu a obchodníci se zázraky dělají placenou inzerci v novinách, kde pohromadě žijou Maďaři, Cikáni, Rumuni, Arméni, Němci, Turci a Rusíni. Je to místo, kam Holanďané přijíždějí nakupovat pozemky, odkud etničtí Maďaři utíkají zpátky do Maďarska a odkud se Rumuni snaží emigrovat do zemí, kde se mluví románskými jazyky. Odtud jsou mladé ženy zavlékány do Itálie, Španělska, Německa a Francie - a nedokáže to změnit ani Evropská unie. Příběh sexuální otrokyně,

o které jsem pak natočil film, mně vyprávěla bufetářka v divadle. Zažila to na vlastní kůži - cestu z Rumunska přes Vídeň do Liverpoolu. Něco jsem převzal, něco jsem zažil sám, něco mi vyprávěl někdo jiný, něco jsem domyslel. Jisté je jedno: Rumunsko má nejvyšší emigraci mezi evropskými zeměmi a Rumuni většinou odcházejí kupodivu do Velké Británie. Tyhle dvě země znamenají dva póly Evropy. Dva póly, vzdálené zeměpisně i kulturně. Jsou to dva hlavní póly evropské emigrace.“ Prodávání lidí, krádeň myšlenek, šplhání na společenském žebříčku, oblbování s úsměvem na tváři a s optimistickým hlaholením anglických frází, přemoc médií, neexistující hranice mezi člověkem, který hraje sám sebe a nebo vystupuje v roli, kterou mu určil někdo jiný, to je to, v čem je současný maďarský film dobrý. Tahle tragikomická show má jednu výhodu: je naprosto aktuální. Maďarský film ukazuje svět náš vezdejší s jeho bolestmi i strachy. Ukazuje exkluzivní svět denně probíraný v médiích, svět, který je jen pro vyvolené, pro „majitele klíčů“. V jednom velice krásném road movie s názvem *Vespa* (režie Diana Groó) se do tohoto světa snaží proniknout dvanáctiletý cikánský kluk z vesnice. V čokoládě našel výherní kupón, že se stal výhercem motocyklu Vespa. Vypraví se na svou pěst do Budapešti, v sídle zprostředkovatelské firmy najde nápis, že firma zkrachovala, ale kluk se nedá, „svou“ Vespu nakonec sebere. Cestou zpátky mu jí ukradnou. Ve vsi pak jezdí zas na starém kole mezi volně pobíhajícími koni. Sen se zhroutil, ale kluk zůstal tím, čím byl. Možná tohle je nejdůležitější poselství maďarských filmů: ševče, drž se kopyta a nelez tam, kam nemáš.

Radovan Holub, Budapešť

Pohledy na hospodaření v různých politických či náboženských uskupeních

KŘESŤANSTVÍ: Máš dvě krávy. Jednu dáš sousedovi
ISLÁM: Máš dvě krávy. Jednu si necháš, druhou vyměníš za manželku.
SOCIALISMUS: Máš dvě krávy. Stát ti obě vezme a dá ti trochu mléka.
KOMUNISMUS: Máš dvě krávy. Stát ti obě vezme a zavře tě.
NACISMUS: Máš dvě krávy. Stát ti vezme obě a zastřelí tě.
EVROPSKÁ UNIE: Máš dvě krávy. Stát ti vezme obě, jednu zastřelí, druhou podojí a mléko vylije do řeky.
TRADIČNÍ KAPITALISMUS: Máš dvě krávy. Jednu prodáš a koupíš si býka. Stádo se zvětšuje a hospodářství roste. Nakonec vše prodáš a jdeš do důchodu.
ČESKÝ KAPITALISMUS: Na dvě krávy si vezmeš půjčku od banky ve výši 1,6 miliardy Kč a odstěhuješ se na Bahamy. Banka posleze zjistí, že to nebyly krávy ze zlata, jak bylo soudním znalcem doloženo, ale dvě rachitické kozy. Rozdíl zaplatí daňoví poplatníci a soudní znalec bez újmy pokračuje ve své živnosti.
AMERICKÁ AKCIOVKA: Máš dvě krávy. Prodáš jednu a nutíš druhou, aby dávala mléko za čtyři. Později najmeš konzultanta, aby zjistil proč to kráva nevydržela a musela být utracena.
FRANCOUZSKÁ AKCIOVKA: Máš dvě krávy. Jdeš do stávký, protože chceš tři.
JAPONSKÁ AKCIOVKA: Máš dvě krávy. Navrhneš je tak, aby byly desetkrát menší a dávaly dvacetkrát tolik mléka. Pak vytvoříš leporelo o chytré kráve nazvané Kravakimono a budeš je prodávat po celém světě.
ČÍNSKÁ AKCIOVKA: Máš dvě krávy. K tomu 300 lidí, kteří je dojí. Vykazují plnou zaměstnanost, vysokou produktivitu skotu a zatkneš novináře, který tato čísla zveřejňoval.
BRITSKÁ AKCIOVKA: Máš dvě krávy. Obě jsou šilené.
ITALSKÁ AKCIOVKA: Máš dvě krávy. Nevíš ale, kde jsou, a tak jdeš na oběd.
RUSKÁ AKCIOVKA: Máš dvě krávy. Spočítáš je ještě jednou a zjistíš, že jich máš pět. Spočítáš je ještě jednou a zjistíš, že jich máš 42. Spočítáš je ještě jednou a zjistíš, že jsou jen dvě. Přestaneš počítat a otevřeš další láhev vodky.

Sníh, mráz a další nepřátelé

Na Česko dopadla sněhová kalamita. Dopadla, drží a ne a ne přestat. A život s kalamitou není jednoduchý. A nežádoucí bílé maso stále a stále přibývá. Nepřipadáte si už jako v té pohádce Hrníčku vař? Najdou se sice tací, kteří kalamitu vítají a radují se z ní, ale jde především o ty, které nelze brát zcela vážně, jako jsou děti a dorost, a pak o pár lyžařských fanatiků, kteří vidí sobecky jen to svoje, a nedokáží se vžít do tíživé situace drtivé většiny společnosti.

A společnost úpí. Její základní, životně důležitá funkce jakou je mobilita, je vážně ohrožena. Zkrátka, sníh a mráz je její úhlavní nepřítel. Z této premisy pak zcela logicky vyplývá jednak, že s nepřítelem je třeba nesmlouvavě bojovat, druhak, že kdokoliv se s ním druží a jej obdivuje, je přítelem nepřítele, tudíž asociální element a kolaborant.

V každém národě existuje určité procento zrádců. S tím se dá asi sotva co dělat. Rekrutují se povětšinou ze skupinek zapšklých a frustrovaných jedinců. Tedy z patologického prostředí, což nás nemůže zaskočit. Jiné je, když mezi nimi objevíte individuum, které by tam patřit nikdy nemělo.

Jak může, prosím pěkně, pokrokový člověk, dlouholetý zasloužilý motorista spokojeně vměť ve vlaku - předpotopní lokálce, když ani neví, jak se při nástupu do vagonu otvírají dveře? A navíc dává k dobru, že již dobrých dvacet let tímto historickým dopravním prostředkem necestoval. A je to vidět.

Tak kupříkladu u průvodčí se vehementně dožaduje procvaknutí jízdenky tradičními kleštičkami. Vůbec, chová se na hrdého motoristu nedůstojně a pošetile. Děťinsky. Při jízdě zírání oknem, jako by zasněženou krajinu viděl poprvé, na zastávkách se zase přiblíží culí přes opocené sklo na postavy v červených čepicích. Ba co víc, gesty jim naznačuje, kdy mají zatroubit do odjezdové trumpetky. Zklamání nad tím, že už je nepoužívají, si následně kompenzuje ubohým pubertálním dvoutónovým prskáním. Toto své poblázněné jednání prokládá polohlasitými výkřiky jako „Paráda!“ „Nádhera!“ a zcela nemístnými poznámkami typu „Za volantem bych propálil víc“ nebo „Na co já to auto vlastně potřebuju“.

Jeho vedle něj sedící soudruh ho nejen neusměřňuje, ale sám ještě vede rozvratné řeči, čímž nepřímě svého souseda, pomýleného to motoristu, povzbuzuje. Tak třeba takové ty nemístné kecy, že v zimě by se měli lidé chovat jako v zimě a ne jako v létě.

- Hruža! Našinec by mu nejraději doporučil, aby se urychleně vrátil hluboko do minulého století.

V podstatě tím upírá svobodné právo moderního člověka používat svůj automobil podle své potřeby bez ohledu na roční období. Dle jeho zvrácené teorie by se lidé měli přizpůsobovat přírodním podmínkám a přírodě, a ne proti ní bojovat.

- Děs a hrůza! Prý by se při sněhové kalamitě měla omezit mobilita, místo automobilů, které jen blokují provoz, vsadit znovu na tažné saně, zásobit se předem a podobné blbosti. Rozčiloval se nad tím, že moderní lidé cestují v zimě za tropickým sluncem a v létě za sněhem. Všechno tohle je podle něj proti přírodě. Stejně jako, že chceme v noci pracovat a bavit se, a přes den zase spát. Jako by nechápal touhu moderního člověka stále a stále se osvobozovat ze svíravých pout surové, nelidské přírody.

- Taková zvrácenost. Vždyť kam bychom se to propadli, kdybychom si v lednu nemohli koupit ani jahody, kdybychom nemohli zapomenout na plískanice na zasloužené dovolené na Seychelách, a v červenci zase oprášit sjezdovky a vyrazit do alpského lyžařského ráje.

Řečičky o pokoře a o životě v harmonii s přírodou je potřeba jednou provždy odmítnout. Skrývají totiž nebezpečnou infekci nevolnictví a regrese, znamenají útok na naše vymoženosti a těžce vydobytý komfort. Je třeba jasně rozlišovat jednotlivé světonázorové postoje. Kdo takhle mluví, je buď závistník, nebo nebezpečný idealista. A proto navzdory všem nepříznivým podmínkám, sněhu a kalamitám, držíme dobyté pozice. Nejvyšší životní úroveň znamená nikdy se neomezovat. Žádné přesedání, ale tvrdě sešlápnout plyn. Nikoli rozhrkaná lokálka, ale silný luxusní off road s pohonem na všechna kola.

-mp- © II/2010

Dvě hospody na jednom rohu naproti AGO

(Dundas a McCaul)

v místě, kde je piva jako šafránu!

Na pípě jsou desítky evropských piv a mezi nimi

Pilsner Urquell a Czechvar!

K tomu jídlo po celý den

Otevřeno sedm dní v týdnu od 11 do 2 ráno.

Village Idiot Pub

www.villageidiotpub.ca

Tel.: 416/597-1175

E-Mail: idiot@atef.ca

126 McCaul St.

Toronto, Ontario

M5T 1W2

Sin&Redemption

www.sinandredempiton.com

Tel.: 416/640-9197

E-Mail: sinners@atef.ca

136 McCaul ST.

Toronto, Ontario

M5T 1W2

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Z výstavy Puzzle 2009

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063; FAX (416) 530-0069

www.paintinggallery.net

e-mail: gabankova@paintinggallery.net

Před 20 lety navštívil Toronto prezident Havel

A byla to nějaká návštěva. Tak důležitá, že pražský společenský týdeník *Reflex* v roce 1991 v souvislosti s ní uveřejnil sérii článků pod názvem *Sít'*, jejichž autorem je Josef Klíma. Zabývá se hlavně postojem Jozefa Kirschbauma, Stephena Romana a Dušana Tótha - tři různé uzly mezinárodního slovenského nacionalismu, které našly zásadní spojení ve Světovém kongresu Slováků, ustaveném v New Yorku v roce 1970. Zajímavá je obzvláště analýza jedné části Havlova torontského

PREZIDENTSKÝ SPECIÁL PŘISTÁL V TORONTU

Foto: M.Gabánková

projevu: „Proto musíme oddělit v českých zemích vědomí české státnosti od vědomí státnosti československé, a tím posílit národní vědomí i podvědomí obou našich národů, českého i slovenského... Bylo by skvělé, kdyby, pokud možno, měly oba naše národy ve světě vlastní národní organizace a struktury, alespoň ve sféře kulturní a politické.“

Je možné, píše dr. Čermák ve *Věstníku ČSSK* z roku 1990, že na mne pasáž zapůsobila tak negativně alespoň částečně proto, že už jsem ji slyšel jinde. Přišel s ní před řadou let rev. Dušan Tóth. Navrhoval tehdy, aby Československé sdružení v Kanadě se stalo organizací čistě českou, zatímco Slováci by zastupoval Světový kongres Slováků. Můj názor tehdy byl (a dosud je), že to byl návrh nemravný. Rev. Tóth od nás v podstatě žádal, abychom slovenské členy Československého sdružení v Kanadě, kteří s námi pracovali desítky let, prostě vypsal z ČSK (nebo se měli prohlásit za Čechy?) a doporučil jim, aby vstoupili do SKS. Tento návrh byl tím nemravnější, že mnozí z našich slovenských bratří bojovali v československých legiích v první světové válce za Československo a ve druhé světové válce na Slovensku proti Tisovu režimu, zatímco SKS založili vedle Štefana B. Romana představitel Tisova režimu Ferdinand Durčanský a dr. Jozef Kirschbaum (titíž pánové, kteří 11. listopadu 1938 s Karmasínem navštívili v Berlíně Hitlera)... Domníval se rev. Tóth, že by někdo z české strany mohl jeho návrh přijmout?

...Pokud vím, rev. Tóth byl jediným krajanským

funkcionářem z Kanady přijatým na Pražském hradě prezidentem Havlem. Je mi nesmírně líto, že nebyl přijat nebo alespoň požádán o názor ani jediný mluvčí organizací, které padesát let hájily československé demokratické tradice proti nacismu a fašismu a později komunismu.

Oč vlastně šlo? Josef Klíma v *Reflexu*: *Mohlo by se zdát, že jde o žabomyší prestižní boj dvou dětí, které si vynucují pohlazení hosta: sobečtějšímu se ho dostalo i za cenu, že velkorysejšímu to bude líto. Jenže jde o víc než o mezispolkové spory: jde o vztah státu k dvěma obrovským skupinám krajanů s naprosto odlišnou koncepcí hodnot a o autenticitu toho, s jakou z těchto hodnotových koncepcí se stát chce ztotožnit.*

Ještě jednou dr. Čermák: *Vyrůstal jsem v Masarykově republice, a měl-li jsem kdy nějaké povědomí státnosti, bylo to povědomí československé - mísí se v něm Tatry s Hradčany a Šumava s Bradlem. Uznávám plně rovnost Čechů a Slováků a právo Slováků mít svoji vládu a administrativu, ale ztratíme-li povědomí československé státnosti, nevím, co nám zůstane. Je možné, že se mýlím, že Masarykova koncepce je přežitkem a já za víc než čtyřicet let života mimo území Československa ztratil kontakt s politickou realitou ve své rodné zemi -*

MANŽELÉ ŠKVOREČTÍ A HAVLOVI

(FOTO: H. WILSON)

jestliže ano, přejí prezidentově koncepci největší úspěch. Ale tohle starého koně už novým kouskům nenaučíš. A jsem nesmírně hrdý na přátelství těch mohykánů, Slováků a Čechů (mýlí se ti, kdo náš spor se skupinou funkcionářů seskupených v organizacích s nedobrou minulostí a nejasnou budoucností vidí jako spor Čechů a Slováků), kteří sdílejí můj vztah k Československu. Je to nádherná skupina lidí... Vlast pro mne (a pro ně) znamená citový a duchovní pojem, něco silnějšího než administrativní nadstavbu nad životem dvou rozdělených národů.

Napsal jsem tehdy také, že uskutečněním tohoto konceptu by rozdělení Československa bylo pouhou formalitou. Josef Klíma tuto část svého článku uzavírá otázkou: *Zůstalo tohle pozdní volání, pozdní varování bez odezvy?*

Odpověď: Zůstalo...

Hodně se v našem malém vesmíru změnilo za těch dvacet roků, které od Havlovy návštěvy uplynuly. Československo krátce nato zmizelo z mapy Evropy a místo něho se objevily dva ještě menší nové státečky, Česká republika a Slovenská republika. Smrt si přišla pro dlouhou řadu mých přátel i několik jedinců, kteří na mne (právem) příliš netrpěli - na pravdě boží (není to nádherné trojsloví?) zasednul vedle svého šéfa, Štefana Romana i dr. Jozef Kirschbaum. Zvykli jsme si na

SETKÁNÍ V. HAVLA S PREMIÉREM PETERSONEM

Foto: M.Gabánková

leccos, i nato, že pouhých dvacet let po pádu režimu se předsedou české vlády stal bývalý člen KSČ, strany, která čtyřicet let byla u moci, z počátku popravovala a pak věznila nejlepší z našich lidí a že patří mezi nejpopulárnější české politiky. Život - jak má ve zvyku - jde dál, přes hroby i přes principy.

Ale nezodpovídá všechny otázky: na příklad, proč v nově demokratickém Československu byla likvidace státu rozhodnuta v podstatě z vůle dvou představitelů státní moci? Všecko, co mně je o té záležitosti známo, jednoznačně naznačuje, že většina obou národů (na slovenské straně většina značnější než v dnešní České republice) by v referendu rozdělení Československa odmítla. Škoda, že Československu, jednomu z nejvznešenějších pokusů o vytvoření civilizované společnosti, nebyl dopřán čas k zrání. Na druhé straně, ve světě, v kterém žijeme, je nutno být vděční, že obě dnešní republiky se mají k světu, že v slovenské větvi proudí nová míza a že oba národy, ve své většině, neztratily pocit sounáležitosti.

I nad onou Havlovou torontskou návštěvou dosud visí otazník. Je tu i podobnost koncepcí o vztazích mezi oběma národy... A otazník nejtěžší: do jaké míry Havlova návštěva a jeho řeč v Torontu ovlivnila vývoj vedoucí k předčasnému zániku státu, na který většina z nás byla hrdá. A jak by se v krizi, která se v Československu rozvíjela, v Havlově pozici zachoval Tomáš Garrigue Masaryk.

Ale to jsou všecko úvahy o problémech, které už nemučí a je to vhodné téma při draní peří. S úctou a vděčností vzpomínám těch, kteří za svou (a také moji) pravdu platili životy a léty ve vězeních, těch, kteří venku pokračovali v často donquichotském zápasu o duši národa (brzy jsem přestal lidi posuzovat podle úspěchů jejich úsilí; na čem nakonec záleží je spravedlivost naší pře a způsob, jak svůj zápas vedeme); vděčně kvituji každý akt, který je projevem noblesnosti duše (dvakrát jsem tuto noblesnost zahlédl u Václava Havla - poprvé ve výrazu jeho očí před mikrofonem na Torontské univerzitě a po druhé o několik let později, kdy mi v Ottawě - přestože jsem byl kritický k některým jeho rozhodnutím - udělil pamětní medaili (v mé nepřítomnosti; měli jsme v Torontu divadelní zkoušku). K těm, s kterými jsem se pral, jsem necítil nenávisť, ani k dr. Kirschbaumovi, ani k rev. Tóthovi - nepral jsem se s nimi, ale s jejich činy a idejemi. A mezi zážitky, na které rád vzpomínám, je Havlova návštěva na Torontské Univerzitě.

(Vzpomínku na návštěvu Václava Havla v Torontu jsme přinesli v *Satellitu* číslo 3 v roce 2007 a v následujícím čísle i reakci Dušana Tótha. Nyní se touto událostí zabývá Josef Čermák opět. Přinesli jsme zkrácenou verzi. Celý článek můžete nalézt na CzechFolks.com/plus <<http://CzechFolks.com/plus>>)

Josef Čermák

NAPLNĚNÁ CONVOCATION HALL NA TORONTSKÉ UNIVERZITĚ

Foto: M.Gabánková

VANOC a OH 2010

(Na světě je zavedeno, že spousta hloupých si hraje na chytré. Z chytrých, kterých je nedostatek, jen ti nejchytřejší si hrají na hloupé. Jan Werich).

Myslím, že z nejednoho důvodu, přinejmenším z důvodu zachování posloupnosti, je sotva možné onu mocnou událost zvanou *Olympijské hry*, zrušit. Navzdory tomu, že jejich náplň a myšlenka velmi značně se proměnily. Navzdory tomu, že zanedlouho stanou se olympijskou disciplinou třeba koulování, jízda na klouzačce sólo i v páru a to opačného i téhož pohlaví, v létě pak vrhání podkovy na tyč zaraženou v písku a jiné.

Zmiňovat se o značné proměně OH v *business*, zápolení o přízeň sponzorů, nezbytné účasti antidopingových laboratoří a nákladech na bezpečnost, dnes to položce závratné výše, je zbytečné, je to všeobecně známo.

Město a země, ucházející se o pořádání takové události, ať zimní nebo letní, její vlády a příslušné organizace, měly by si být velmi dobře vědomy toho, že taková akce může sice zvýraznit tu zemi a město na mapě světa a ve vědomí obyvatel mnoha jiných zemí, že ale také může znamenat nespočet vážných problémů a ohromnou finanční ztrátu, břemeno na bedrech občanů-daňových poplatníků po následující léta ukládané.

We Are Number One! zaznívá mnohdy ve Vancouveru při různých větších sportovních zápolech s kanadskou účastí. A bylo mnoho jásotu, když před lety (2003) Vancouver soutěž o pořadatelské právo OH, vyhrál. Těm, kteří se toho bezmála zděsili, dostalo se různých titulů, kupříkladu škarohlídů nebo mamlasů.

Po bitvě každý generálem, zní úsloví. Bitva ještě neskončila a snad je naděje, že škarohlídi a mamlasové se mýlí. To se uvidí už dost brzy.

Zatím se zdá, že ti povolání v této věci chabě zvážili následující skutečnosti (jejich výčet není úplný, k tomu, aby byl takový zase tak intenzivně vývoj nesledují):

Místa pořádání zápolení a přístup k nim. V tomto případě více než problematická záležitost v případě Whistleru.

Náklady s vybudováním nezbytných areálů sportovních a ubytovacích. Nejasná záruka o jejich využívání v následujících letech. (Nevím jak velmi populární je kupř. rychlobruslení ve Vancouveru a přece tu byla postavena velmi exkluzivní hala. Možná, že se počítá s tím, že sem budou jezdit borci z jiných částí země a náklady na to budou pokryty jejich sponzory a nebo snad se někdo štedrý najde)

Náklady na zajištění bezpečnosti nejen pro atlety, ale pro všechny zúčastněné. Takové zajištění je dneska položka, která se dá sotva přesně vyčíslit několik let před konáním her.

Je vlastně nutné, aby se Vancouver ještě více zpopulárnil a tím způsobil případný příliv dalších obyvatel a jen další zdražení života v tomto městě a umocnil již dnes nemalé (přesněji řečeno veliké) dopravní problémy?

Zvážila se i reálná možnost, že na hrách se nevydělá, ale bude tomu právě naopak? *Risk je zisk*, říká se, nemusí to ale platit za každých okolností. Letitá zkušenost ukázala, že právě v případě OH to velmi často neplatí.

Jak tedy zatím vypadá situace, krátce před zahájením her?

Konglomerát kondominií na Whistleru, vlastnictví to *Interwestu*, půjde prý týden po zahájení her na buben, po česku řečeno.

Situace s dopravou návštěvníků na místa dění vyžaduje si čekací doby 2 až 4 ba více hodin, než zájemce se dostane na dostupný dopravní prostředek.

365 bloků obytných domů ve Vancouveru bude drasticky omezeno v použití jak do průjezdu, tak parkování vozidel.

BC vláda vydala drakonická opatření, že jakýkoli názor, veřejně vyjádřený a zcela neoslavující *Hry* bude cenzurován a nebo i potrestán. Takže, jakékoli informace tisku informující o rozdílu mezi slibem v roce 2003 a jeho naplněním je značný, ale kdo toto bude ochoten přiznat?

Co mne ale vadí snad ze všeho nejvíc: Vytvořila se atmosféra pod heslem OWN THE PODIUM! To mi připomíná časy, kdy země sovětského bloku a Čína činily ze svých sportovců doslova galejníky, bojující o

A Beautiful Place to Fly

Edenvale Aerodrome

5195 Hwy 26 East
Stayner, ON
L0M 1S0

Helicopter Tours Coming Soon...

For more information contact us at
(705) 428-3112 or info@edenflight.com

Flight Tours, Flying School, Plane & Hangar
Rentals, Restaurant on Site and Much More...

medaile za každou cenu. Mnoho milionů vynaložila Kanada v podobném úmyslu. A pak ta vidina blížící se jistotě, že země získá rekordní počet 35 medailí, jakoby se zcela zapomělo na prostá úsloví *Neříkej hop, dokud nepřeskočíš* a nebo *Nechval dne před večerem!* A když všude ve městě, na ulicích a náměstích, už krátce před zahájením bylo vidět jen kanadské vlajky a nápisy GO CANADA GO, nějak mi to neladilo se skutečností, že o ta tři místa na pódiu bude soutěžit ještě řada jiných zemí. Mohlo možná cizince napadnout, že tady nejsou nijak moc vítáni....?

Abych ale nebyl tak moc negativní.

V rámci události bude nabídnuto mnoho zábavy na různých místech města. Správně, lid potřebuje zábavu a to všeho druhu. (Přiznám, že snad na některé zábavní akce se půjdu podívat. To ale není podstatné ve smyslu mého povídání).

Je také obdivuhodné, jak pořadatelé uvedli dráhy do dobrého stavu na svazích Cypress Bowlu, nepřízní počasí proměněných v holiny.

Závěrem snad jenom konstatování: nedokonalost člověka, navzdory jeho neuvěřitelným úspěchům, připomíná se neustále. Sportovní zápolení, včetně olympiád, byla poznamenána nespravedlivým poměřováním sil profesionálů sovětského bloku, kteří nebyli nikým jiným než v podstatě skutečnými profesionály, se sportovními amatéry, reprezentanty demokratické části světa. A to se dělo po léta se souhlasem předsedy olympijského výboru Avery Brundagem (1887-1975).

Pořádat OH v roce 1952 nebo 1956 a dnes, nese sebou značnou rozdílnost v mnohém. Nejen ve stále rostoucích výkonech sportovců. Neboť svět pokročil. Ale touha připoutat pozornost světa k Britské Kolumbii, Vancouveru a Whistleru. měla by jít ruku v ruce s vědomím toho, že taková pozornost nepochybně si

dobře povšimne i nedostatků, na jejichž odstranění možná oněch bezmála sedm let přípravy nestačilo.

Vymlouvat se, v případě finančního nezdaru či jiných nepříjemností na zhoršenou ekonomiku nebo na nepřízeň počasí, nemá nic společného s podstatou této úvahy.

Šel jsem si uvařit kávu, abych pak si při jejím popíjení ještě text před odesláním pomalu přečetl. Televize byla zapnutá a dozvěděl jsem se o tragédii gruzínského závodníka na saních. Už několik dnů se hovořilo o tom, že dráha je velmi rychlá, ba zatím ze všech podobných tratí nejrychlejší a snad i nebezpečná. A tu opět vyvstává otázka po oně pošetilé snaze, v různé míře v různých zemích patrné, být v tom či onom *nej...* (čtenář může doplnit jak mu libo).

Vladimír Cícha - Vancouver
11.2.2010

První zlatá medaile pro Kanadu

12. února zahájila generální guvernérka Kanady Michaëlle Jean během slavnostního ceremonálu XXI. zimní olympijské hry ve Vancouveru. Sledovanost ceremonálu překročila rekordní počet kanadských fanoušků - přes 13 milionů. V České republice přenos programu probíhal od druhé hodiny ranní a sledovalo ho přes 130 000 diváků. Kanadská rychlobruslařka Clara Hughes nesla kanadskou vlajku v čele 205členného kanadského týmu. Hned v pondělí se Kanada radovala z historicky první zlaté medaile, která byla vybojována na domácí půdě (i přes to, že Kanada hostila olympijské hry již dvakrát - Calgary v roce 1988 a v Montréalu v roce 1976, nikdy „doma“ zlato nezískala). Lyžař Alexandre Bilodeau, který první olympijské zlato získal, byl médií překřtěn na Alexandra Velikého a hned po závodě mu telefonicky blahopřál premiér Stephen Harper. Kanada se s Českou republikou sešla na stupních vítězů rychlobruslařek v závodě na 3000 m, kdy zlato slavila Martina Sáblíková a bronz Kanadanka Kristina Groves. www.vancouver2010.com

Kanadská mozaika
